

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Naše
velikonoční víra

Jmenování
nového biskupa

Ministrantské
pololetky

Kristovo
vzkříšení

Dotkni
se ran

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Zdeněk Fučík, Lucie
Grůzová, Kája Krejčí,
Petr Hanák

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme číslo plné protikladů: smutku, trápení – radosti, plnosti štěstí.
A přejeme, aby Vaše Velikonoce byly plné prožitku a vrcholily plností
štěstí a lásky.

Lucie a Dominik Grůzovi

Velikonoční události

Psal se rok sedmistý osmdesátý třetí od založení Říma, rok konzulátu Viniciova a Longinova, sedmnáctý rok Tiberiovy vlády. Bylo sedm dní před dubnovými Idami, neboli – podle židovského počítání – 14. nisanu 3790.

V odpoledních hodinách byl na předměstí Jeruzaléma popraven ukřižováním jistý člověk. Ještě téhož dne sundali jeho mrtvé tělo z popravního nástroje a pohřbili nedaleko místa smrti – banální epizoda, řeklo by se. Pro některé vyřešení politického problému, pro jiné konec nadějí na národní osvobození.

Jenomže třetího dne se situace začne vyvíjet poněkud nestandardně. Jeho hrob je prázdný – prostě a jednoduše prázdný, čemuž odmítají věřit i ti, které by ta zpráva nejvíce potěšila. A množí se počet lidí, kteří tvrdí, že onoho mrtvého potkali – mluvil s nimi. Chodil. Hýbal se. Žil. Vstal z mrtvých.

Kristovo zmrtvýchvstání je pro mě jádrem, základem, středem, osou, nosným bodem všeho, co si myslím o křesťanství. Všeho, co dělám, čím žiji, všeho, co přijímám za vlastní. Každé Velikonoce znovu a znovu slyším a prožívám jednu konkrétní událost světových dějin: Kristus vstal z mrtvých. A znovu a znovu si mohu uvědomit, že Kristovo zmrtvýchvstání je pro mě příslib a výzva k mému vlastnímu zmrtvýchvstání. Znovu a znovu si mohu s Janem Zahradníčkem říci:

Já, Kriste, vstal z vápenné zkroušenosti podzemní
a s radostí svou radosti tvé vstříc jdu na zápraží.

jZD

obsah

- 1 Duchovní slovo
Velikonoční program bohoslužeb
- 2 Pozvánky
Ministrantské pololetky
V Getsemanech
- 3 Jmenování nového biskupa
Kristovo vzkříšení
Tomáš Halík - Dotkni se ran
- 4 Dotkni se ran
- 5 Krása božího stvoření a lásky
Toto znamená věřit ve vzkříšení
- 6 Naše velikonoční víra
- 7 Evangelium do kapsy...
- 8 Pro děti...
- 9 Judit 5.

Velikonoční program bohoslužeb

▶ 29.3.	Květná neděle:	8:00, 9:45	mše svatá
▶ 2.4.	Zelený Čtvrtek:	18:00	mše svatá
		19:00–23:00	možnost soukromé adorace
		23:00 – 24:00	společná adorace
▶ 3.4.	Velký pátek:	od 9:00	možnost soukromé adorace
		15:00	Křížová cesta
		18:00	Velkopáteční obřady
▶ 4.4.	Bílá sobota	od 9:00	možnost soukromé adorace
		20:00	Velikonoční vigilie
▶ 5.4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně:		
		8:00, 9:45	mše svatá s žehnáním pokrmů
▶ 6.4.	Pondělí velikonoční:		
		8:00, 9:45	mše svatá

Pozvánky na Karneval a Noc kostelů

Karneval 19. 4. od 14:00

na faře v Zábrdovicích.

Srdečně Vás, malé a velké, zveme na karneval. Přijďte si zatancovat, zasoutěžit a pobavit se s kamarády z farnosti!

Noc kostelů v pátek 29. 5. 2015

Kompletní program naleznete na stránkách www.nockostelu.cz

Ministrantské pololetky

Ve čtvrtek před pololetními prázdninami jsme se srazili na hlavním nádraží v celkovém počtu přibližně jedenácti osob. Vlak nám neujel a my jsme se rozjeli vstříc dobrodružství ministrantských pololetek nechávající za sebou Brno s vysvědčením a rodiči. Posadili a postavili jsme se v tom největším „kupé“ na konci vlaku, kde na šest osob připadalo jedno sedátko. Cestu jsme si krátili karetní hrou Divoký západ a jakousi obdobou mikáda (co lepšího dělat na kývajícím se podlaze kupé). Takto jsme se dostali až do Zábřehu, kde nás čekala už jen hodina čekání a cesta autobusem do Oskavy. Obě věci jsme úspěšně zvládli. V Oskavě nás přivítala tma, náledí a absence fary. Když jsme nakonec faru našli (a s ní i předvoj, který už stihl zatopit), zbývalo už jen ubytovat se, navečeřet se... a spát.

Ráno jsme si zkontrolovali omrzliny po mrazivé noci a vydali se vstříc zlatému severu Eskymo Welzla. Jako první nás čekala těžba zlata, při které jsme se museli vyhybat Kanadské jízdni policii a vlkům. Nikdo z nás nepodlehla zlaté horečce, takže jsme se v pořádku vrátili zpět na faru na zasloužený oběd. Zde jsme mimochodem zjistili, že se ztratila polovina zlata, co bylo od organizátorů ve hře. Druhý v pořadí byl lov kožešinové zvěře, zpestřený socháním soch do sněhu a válením obřích koulí ze svahu. Po nezbytné koulovačce jsme se odebrali na faru prodat kožešiny. Fara se tak na chvíli změnila v tržiště s kupci, kteří vyvolávají své nabídky, a lovci, co se snaží prodat medvědí, liščí i zaječí kůže. Po večeři přišel zlatý hřeb dne. To, co jsme za celý den vydělali, jsme mohli utratit. Možností bylo hodně: hra karet, kostek a rulety či pití rumu. Ruleta byla výborným spojencem, jelikož šance na padnutí červené barvy byla asi 4 : 1. Ožebračení o poslední zlatý nugget jsme se odebrali na svá lůžka.

Další den nás čekal výlet. Ten se odehrál za spousty sněhu na všech místech, která si můžete představit. Prošli jsme se po střeše Moravy, zahráli jsme si eskymáckou honičku, pokořili jsme hranici pěti hození Kryštofa do závěje a zjistili jsme, že je možné jít půl hodiny Oskavou a nedojít na faru. Mokří a unavení jsme se na faru nakonec dostali a usnuli jsme, jako když nás do vody (či do sněhu?) Hodí.

Poslední den jsme se vydali přes ulici do kostela, kde jsme při mši poděkovali za krásný pobyt. Odpoledne jsme se rozloučili s farou a trasou Oskava – Zábřeh – Havlíčkův Brod – Brno jsme se vrátili domů. Na závěr ještě zbývá poděkovat těm, kteří za to všechno můžou. Těm, kteří to všechno zorganizovali, těm, díky kterým jsme nezůstali o hladu, a Tomu, který nás všechny chránil.

V GETSEMANECH

Ach, Pane milý, vyslyš přání,
chci v Getsemanech s Tebou bdít,
setřít Ti z očí slzy svaté
a rukou svou Tvou ruku vzít.

Když v noci spánek často mizí,
Tvá modlitba mne v moci má,
v úzkosti na kolenou klečím
a únava přátele odnímá.

Pro samotou hrůzostrašnou
i bezútěšnost duše mé
přidávám k prosbě touhu svatou,
ať vše, co jsem, je navždy Tvé.

Má Spáso věčná, co chceš, se stane
teď v oběti této jediné,
v krvepotu Duch na pomoc Ti vane
a peklo hříchů útočí v těžké hodině.

Prosím, nechej si mne v
Getsemanech,
v lise olivovém chci s Tebou mřít,
být tak malou očistěnou...
a rukou svou Tvou ruku vzít.

KK

Jmenování nového biskupa

Jak informovala Apoštolská nunciatura v České republice, Svätý otec František jmenoval ve čtvrtek 19. března 2015, v den slavnosti svatého Josefa, novým českobudějovickým biskupem Mons. ThDr. Vlastimila Kročila, Ph. D., administrátora farnosti ve Veselí nad Lužnicí.

Biskup Vlastimil Kročil se narodil 10. května 1961 v Brně. Jde o dalšího biskupa, který je rodákem z brněnské diecéze.

V Brně nebo v brněnské diecézi se narodila řada biskupů jmenovaných od roku 1989: Jan Graubner (*29. 8. 1948 v Brně), Josef Koukl (*8. 11. 1926 v Brně, †22. 5. 2010 v Litoměřicích), František Radkovský (*3. 10. 1939 v Třešti), Pavel Posád (*28. 6. 1953 v Budkově), Petr Esterka (*14. 11. 1935 v Dolních Bojanovicích), Vojtěch Cikrle (*20. 8. 1946 v Brně).

Českobudějovický biskup Vlastimil Kročil po základní a střední škole studoval filozofii a teologii na Papežské lateránské univerzitě v Římě (1988–1993) a postgraduální studia se specializací patristická teologie absolvoval na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě (1993–1996). V roce 2008 dosáhl doktorátu na Katolické univerzitě v Ružomberoku na Slovensku. Jeho dizertační práce má název „Passio Christi ve spisech Lva Velikého“.

Na kněze byl vysvěcen 16. července 1994 pro českobudějovickou diecézi. V letech 1996–1997 byl kaplanem farnosti v Jindřichově Hradci. V současné době je pověřen těmito úkoly: od roku 1997 je administrátorem farnosti ve Veselí nad Lužnicí; od roku 1996 vyučuje patristiku a starokřesťanskou literaturu na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích; od roku 2005 je členem kněžské rady a sboru konzultorů; v roce 2011 byl jmenován okrskovým vikářem tábořského vikariátu a o rok později sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u svatého Mikuláše v Českých Budějovicích; od roku 2013 zastává úřad diecézního referenta pro pastorační práci.

KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ

Kristovo vzkříšení je obveselení všech věrných zarmoucených a po Kristu toužících, v něj douhajících.

Kriste, Králi slavný,
v Božství Otcí rovný,
tys pro nás mnoho trpěl,
na kříži za nás umřel,
vstal jsi třetí den.

Rač nás obživiti
a z mrtvých vzkřísiti,
bychom i my povstali
a na tebe patřili
tam, kde přebýváš.

Za nás přimlouváš se
pro své rány svaté
tam před svým milým Otcem,
neboť jsi našim smírcem,
také přimlucem.

V tebe vždy doufáme
a k tobě voláme,
žádáme tvé milosti,
také věčné radosti
z tvé přítomnosti.

(z liturgie hodin)

PŘEČTĚTE SI:

Tomáš Halík – DOTKNI SE RAN – Spiritualita nelhostejnosti

Ve čtrnácti esejích autor vychází z evangelijního příběhu o „nevěřícím Tomášovi“. Ke křesťanské víře patří odvaha vidět rány našeho světa a dotýkat se jich vírou, která sama je jimi zasažena, zraněna: představy o Bohu, církvi a víře „bez zranění“ autor považuje za iluze. Tváří v tvář „zraněnému Bohu“ člověk může odložit „brnění a masky“, jimiž před druhými a někdy sám před sebou zakrývá svá bolestná místa. Kniha obsahuje jak teologicko-filosofické meditace, dotýkající se mystických hloubek víry, tak překvapivé, ostré i místy humorné komentáře konkrétních událostí a typických znaků naší doby. Zdrojem autorovy inspirace je křesťanská a židovská mystika, Pavlova a Lutherova teologie kříže, současná postmoderní filosofie a teologie i poklady staré lidové velikonoční zbožnosti a umění a v neposlední řadě autorovy vlastní zkušenosti z dlouholeté terapeutické a pastorační praxe.

DOTKNI SE RAN

Kristus, který k nám přichází a ukazuje své rány, nám může být povzbuzením k „odvaze k pravdě“, odvaze zbavit se vlastních „brnění, masek, pudru“, jimiž před druhými a často sami před sebou zakrýváme svá vlastní zranění.

Týká se to nejprve traumat, která jsou v nás přes všechnu snahu zapomenout natolik živá, že stále k sobě obracejí naši pozornost. Člověka přitom často nejvíc vysiluje snaha je zakrýt, přebít, kompenzovat křečovitým předstíráním nebo permanentním sebepřetěžováním. Ne ve všech případech je Ignácova rada „agere contra“ (jednej opačně, než k čemu tíhneš) vhodná, např. ustavičné vtipkování lidí trpících depresi působí časem poněkud únavně. Tomu, co se v nás takovým způsobem hlásí a tolik se brání našim pokusům o únik, kompenzaci či vytěsnění, bychom opravdu měli dát slovo a podívat se tváří v tvář. Často přímá konfrontace s těmito problémy uvnitř nás samých je pak méně namáhavá, bolestná a nebezpečná než neustálé unikání před nimi.

Když se člověk dokáže skutečně opřít o ujištění, že Bůh nás přijímá takové, jací jsme, i s našimi ranami, bolestmi, jizvami a problémy, pak mu už samo toto vědomí někdy může nabídnout ještě bezpečnější spočinutí (a odpočinek od vlastních stresů a běsů) než polštář na psychoanalyticky pohovce. (Tím samozřejmě nechci bagatelizovat pomoc psychoterapeuta, která v řadě případů je nutná a která se s duchovními cestami k vnitřnímu usmíření a uzdravení vůbec nemusí vylučovat.)

Ano, i to, co se vynořuje z temné noci a chová se dlouho jako nepřítel, s nímž musíme zápasit a který nás dokonce i zraňuje, můžeme nakonec odhalit jako Božího posla, který nám, pokud jsme bojovali statečně, nad ránem přinese požehnání – vzpomeňme na důležitou biblickou scénu, zápas Jákobův na břehu říčky Jabok.

Dokonalost, k níž jsme ve Starém i Novém zákoně vyzváni, nespočívá v bezchybnosti, nýbrž v celistvosti, úplnosti. Prvním krokem k této celistvosti je pokora, doprovázející obrácení: I toto jsem já!

Co není přijato, nemůže být vykoupeno, učili staří otcové církve při rozjímání nad tajemstvím Vtělení. První, co po nás Bůh chce, když nám dopřeje milost (v pravdě náročnou, ne lacinou milost) uvidět své rány a přijmout je. Umět říci i k těmto skutečnostem svého života své „ano“ – a to i tehdy, když toto „ano“ ještě není kryto plným porozuměním, kdy v nás zůstávají ještě ne zcela zodpovězené otázky „proč“ a „proč právě já“.

Smím mít své rány! To je velký osvobozující krok k uzdravení. Nemusím být silný a krásný a úspěšný jako hrdinové filmů a televizních seriálů, nemusím být napomádovaně šťastný, neotřesitelně zdravý a věčně mladý jako panáci ve výlohách všudypřítomných reklam na

všechno a na nic, nemusím mít oči planoucí odhodláním, napřaženou ruku a thymolinový úsměv jako politici na (počítačově upravených) volebních plakátech.

„Bůh se jim směje“ – stejně jako tehdy, když přišel shlédnout na bobek babylonské velestavby – a my se můžeme smát s ním. Je to velmi osvobozující, smět být takový, jaký skutečně jsem.

Nestávám se právě v okamžiku pokorného objevu (a přijetí) toho, jaký skutečně jsem, svou pravdivostí teprve zas autentickým obrazem toho, jenž je ten, který je? Nečiním (paradoxně) právě přijetím své nedokonalosti rozhodující krok k oné celistvosti, kterou On vtisknul člověku jako svou pečeť, svůj obraz, ale také jako poslání a úkol?

Rány, které si životem nesu, smím mít. Do značné míry přestávají být traumata, pokud je přijmu a pokud unesu svou skutečnou podobu, odlehčenou a osvobozenou jak od zátěže předstírání a zakrývání, tak od zátěže reklam a vnějších požadavků, nutících či svádějících mne, abych byl tím, kým nejsem a kým ve skutečnosti ani nemám a nemohu být.

Jak je to však s ranami, které jsem zasadil ostatním? A jak je to s ranami, které nejsou jen mou privátní věcí, protože zasáhly oblast mých vztahů? Zde nemohu nabídnout žádné překvapivě nové recepty. Kde se mohu omluvit, mám se omluvit, kde mohu věci napravit, musím je napravit, kde se mám smířit, je třeba, abych se o to přinejmenším pokusil.

Dokážeme-li opravdu přijmout své rány – v síle víry, v důvěře, že Bůh nás i s nimi plně akceptuje – už tím jsou proměněny. Neznamená to, že nutně musí navždy přestat bolet – i staré jizvy a rány těla se za určitého počasí znovu ozývají – avšak mají zcela jiné místo v našem životě a náš život sám je nyní plnější, celistvější a bohatší.

Stará česká velikonoční píseň říká o ranách vzkříšeného Krista: Jeho rány jsou zhojeny, stkví se jak drahé kameny. A velká mystička německého středověku svatá Hildegarda z Bingen učila, že se i naše rány promění v perly.

Proměna vlastních ran spočívá v tom, že své rány chápu jako něco drahocenného. Tam, kde jsem zraněn, tam jsem citlivější pro ostatní lidi. Lépe je chápu. A tam, kde jsem zraněn, se dostávám do kontaktu s vlastním srdcem, se svým skutečným bytím. Vzdávám se iluze své síly, zdraví a dokonalosti. Uvědomuji si vlastní křehkost a tímto uvědoměním se stávám skutečnějším, lidštějším, milosrdnějším a jemnějším. V místě mého zranění se nachází můj poklad. Přicházím tam do styku se sebou samým, se svým posláním. Zde odkrývám i své schopnosti. Pouze zraněný Lékař umí uzdravovat.

(z knihy Tomáše Halíka: *Dotkni se ran připravila KK*)

KRÁSA BOŽÍHO STVOŘENÍ A LÁSKY

Krásu člověka je v jeho jedinečnosti. Člověk jako jediný nám známý tvor je nádherná slitina tělesna a duchovna. Ano, sestáváme ze stejných prvků Mendělejevovy soustavy jako celý vesmír. Všechny atomy uhlíku našeho těla byly kdysi hvězdami a pak rostlinami, mnoho genů a proteinů svého těla sdílíme s motýly, stromy a ptáky, ve všech buňkách svého těla jsme osídleni spřátelenými bakteriemi. Jsme jedné krve s celým životem na Zemi. Podobně jako příroda i my odrážíme Boží krásu – ovšem stejně tak je naše mysl tažena k Bohu. Přemýšlíme o svobodě, tvoříme umění a píšeme ikony, v kontemplativních kláštorech se modlí za svět rozjímavá srdce mnichů. Z nás vznikla Fuga d-moll, vatikánský chrám, gregoriánský chorál, Píseň písní, Óda na radost. Objevujeme a máme radost z poznání, umíme dávat a nečekat nazpátek, bojujeme s pokušeními a pro lásku umíme zapřít sami sebe nebo zemřít, odpouštět a milovat, jsme pokorní ve své velikosti a velcí, žijeme-li v pokoře. Umíme oslavovat, radujeme se, když se ve světě děje dobro, a jsme smutní, když se děje zlo. Jsme podobní andělům. Jsme nejkrásnější setkání tělesna a duchovna. Skrze hmotné vidíme duchovní a duch se odráží v našich tělech.

Krásu se nedá uzavřít do jediného čísla nebo úhlu pohledu. Květiny na louce jsou každá jiná a neumím říct, která je nejkrásnější. Ani nemohu říct, která se mi líbí nejvíc, nevím, neumím na takovou otázku odpovědět. Krásu každé září či voní jinak. Liší se nekonečností barev a vůní a tvarů, architekturou květů a stavbou listů. Stejně tak je tomu s uměleckými díly. Jsou ze své podstaty těžko srovnatelná a budou vznikat stále nová. A když uděláme obrovský krok od květin a obrazů k lidem, tím víc nelze srovnávat duše. V tomto smyslu je „obyčejný křesťan“ druh, který neexistuje. Každého člověka Bůh miluje zvláštním způsobem. Je originál unikát a podobně jako květiny na louce září krásu duší pokaždé jinak a je nesrovnatelná.

Myslím, že do každé nově stvořené duše vkládá Bůh pramínek světla, a proto nám malé děti, ještě nevinné, připadají tak krásné. Co se světlem bude dál, záleží na nás. Pramén můžeme v dospělosti skoro úplně zasypat nebo jej nechat prýštit, až se z něj stane řeka. Svět žízni po této vodě.

Zážitek lásky je něco natolik teologického, že v něm lze Boha téměř smyslově vnímat. Včera zde ještě nebyla, dnes je – a v šťastném, přešťastném případě byla opětována. Duše je raněna láskou, na stejný svět je náhle schopna pohlížet jinými očima z jiného úhlu pohledu. Oči, které se tak dlouho dívaly, náhle vidí. Nejsme dost schopni poděkovat Bohu za to, že nám bylo dáno milovat a být milováni. Duši, která nám byla svěřena, máme nést v chvějících se rukou jako perlu. Jako člověk, který jde, prodá s lehkým srdcem všechno, co má, a perlu koupí.

Lásku je možno chápat jako Boží dar člověku, jako plamen, který spaluje to sebestředné v nás, který způsobí, že na chvíli vidíme věci s čistým srdcem, a přinutí nás, abychom alespoň na chvíli nemysleli na sebe. Je tomu podobně jako s vírou. Mohu se léta modlit, vysluhovat svátosti, slavit mši svatou, účastnit se modlitebních společenství, mluvit s moudrymi lidmi, organizovat zbožné zájezdy a ministrantské turnaje v kopané. Pak, v jedné chvíli se člověka dotkne Bůh – a na krátkou chvíli jako bych se zábleskem podíval za závěs na druhou stranu věcí. Takové to tedy je, Bůh existuje. Vnější život se nezmění, znovu zde budou modlitby, vysluhování svátostí a zájezdy. Jenomže něco se změnilo...

(z knihy Marka Orko Váchy: Kéž bych pod hvězdami dobře odtančil svůj tanec připravila KK)

Toto znamená věřit ve vzkříšení

Až uvidíš bouřku, která tříští les,
zemětřesení, které mává zemí,
řekni si: „Věřím, že les se obnoví,
že se země vrátí do své nehybnosti.“

Když tě bude hřích škrtit
a bude ti, jako by ses dusil,
řekni si: „Kristus vstal z mrtvých
a já vstanu ze svého hříchu.“

Když ti bude stáří a nemoc ztrpčovat život,
řekni si: „Ježíš vstal z mrtvých
a učinil nové nebe a novou zemi.“

Když uvidíš svého syna utíkat z domova
a tvé sny se ti rozplynou, řekni si:
„Můj syn Bohu neunikne, Bůh ho miluje.“

Až si povšimneš, že láska kolem tebe uhasíná,
až se ti bude zdát, že svět je porážkou Boha,
až ti bude nevolno ze zmatku, teroru, a válek,
řekni si: „Ježíš zemřel a vstal, aby přinesl spásu.“

Až někdo z tvých blízkých bude na smrtelné posteli
a budeš hledět na jeho smrtelnou úzkost z odloučení,
řekni jemu i sobě: „Uvidíme se v království Božím.“
Tohle znamená věřit ve vzkříšení!

(Carlo Carretto: Myšlenky na každý den)

NAŠE VELIKONOČNÍ VÍRA

Karl Rahner

Proč jsme tak často zbabělí a rezignujeme? Proč bojujeme často tak, jako kdybychom tajně přiznanou porážku chtěli vnějším jednáním jen oddálit? Proč se ve službě Kristově angažujeme jen málo, jako kdyby pro nás bylo příliš nejisté odvážit se angažovat celým svým životem, všemi silami a poslední kapkou krve? Vstal Kristus z mrtvých, nebo ne?

Věříme v jeho vzkříšení! Je to pravda? Věříme v to, co tato víra obsahuje:

Kristus je živý. Je vítězem nad hříchem a smrtí. Nevstoupil na nebe, aby zmizel z dějin světa, jako by zde nikdy nebyl. Vstoupil na nebe poté, když sestoupil do poslední hlubiny hříchu, smrti a ztraceného světa a z tohoto jícnu, který nikoho nepropouští, vyšel živý. A ještě víc: tam, v konečné ztracenosti, kde pramení veškerá neřestnost, kde mají svůj původ všechny potoky slz, kde má svůj počátek všechna nenávist a sobectví, tam zvítězil. Nezvítězil tím, že odvrhl tento svět od sebe a vytrhl se z něho, ale tím, že vtrhl do jeho nejnivnějšího středu ztrácije sama sebe, do středu, z něhož pramení celý osud světa. Tento střed zaujal a na věky přijal. A tak už proměnil svět. Zvítězil nad ním tak, že jej změnil. Tím, že se stal „srdcem světa“, jeho konečnou entelechií, jeho nejtajnější a nejnivnější silou. Proto při svém vzkříšení od nás neodešel. Při něm teprve vlastně přišel, aby u nás zůstal po všechny dny. Jeho postavu již nevidíme. Zazářila opravdu jen krátce, aby nám ukázala, že je s námi navždy. Nikoliv zde a nyní, „v těle“, ale v Duchu, tedy všude, a to až do posledního dne. Je u nás se svým božským Duchem, který se stal tajemným Duchem světa, od doby smrti a vzkříšení Krista se světem nerozlučně spojený, nikdy víc z něho neustupující, protože On je nerozlučně spojen s onou částí světa, kterou nazýváme proměněné lidstvo Kristovo, jež se samo skrze smrt a vzkříšení stalo „otevřeným“ vůči celému světu.

Kristus ve svém Duchu již přebývá uprostřed všech věcí jako jejich nejvlastnější a opravdové bytí a srdce: v toužebném očekávání veškerého stvoření, aby se účastnilo na proměněném těle Kristově; v slzách jako skrytý jásot; v žebráku, kterého obdarujeme, jako věčné bohatství, které je nám přiděleno; v bezmoci jako Boží síla; v „bláznovství kříže“ jako moudrost; ve smrti jako život, kterému již nehrozí žádná smrt; v prostoduchých prohrách Kristových služebníků jako vítězství, které patří jedině Bohu, a dokonce i uprostřed hříchu jako smilování věčné lásky ochotně působící až

k samému konci. Kristus je přítomen i ve lhostejnosti a netečnosti mnohých lidí k našemu poselství, aby nás, své služebníky neužitečné, tím káral za naši vlažnost nebo nám dal účast na svém neúspěchu, kterým spasil svět. Je u nás jako světlo dne a vzduch, jichž si nevšímáme, jako tajemný zákon určitého pohybu, který přesně nechápeme, neboť prožíváme z tohoto pohybu jen velmi malou část, do které jsme vtaženi. Je zde jako nejnivnější struktura tohoto světa, která ještě triumfuje a prosazuje se, když se zdá, že všechny řády tohoto světa se rozpadají. Je u nás, kteří zvěstujeme jeho vzkříšení: v našem slovu – dokonce i když nám samým zní toto slovo prázdně a dutě – v našem požehnání – i když nám vychází z úst jen s námahou a vyprahlostí – v našich svátostech – i když se zdá, že již v sobě neskrývají vůbec žádnou sílu. Když lidé zavřou dveře před námi, jeho posly, před ním samotným je zavřít nemohou. Vstupuje do všech srdcí, aby je vždy znovu znepokojoval hladem po spravedlnosti a lásce, touhou po životě a pravdě; hladem a touhou, jež mu přísluší, neboť je láska a spravedlnost, život a pravda. A tam, kde se zdá, že se svět proměňuje v nesmírný chaos, kde se zdá, že praskly všechny přehradky, tam toto zdání je ve skutečnosti přece jen znamením, že Kristus je uprostřed tohoto rozevírajícího se vulkánu a že jeho den je blízko. Je v loďce času a současně stojí na břehu věčnosti. Bouře, která hrozí loďku pohltnout, je jen znamením, že chce právě povstat – „a zavládlo ticho“ – nebo že bouře času loďku jemně pozdvihne na břeh věčnosti. V každém století prohlašuje svět, že Kristovo království již nyní v důsledku sešlosti věkem definitivně zaniklo a že je teď možno klidně přejít k jiným záležitostem. A přesto vždy znovu propuká záchvat zběsilosti tohoto samého světa proti Kristu jako znamení (jež slepí nevidí) toho, že Kristus ještě v tomto světě stále přebývá.

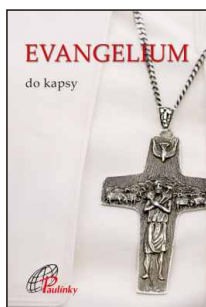
Vstal z mrtvých. A svět s ním. S ním je již proměněn a brzy – rychle a stále rychleji – zaznamená i otupělé tělo, co se již stalo. Jen pro nás okamžik mezi změnou světa a tím, kdy tato změna bude obecně zjevena, trvá dlouho a je hořký. Tento okamžik nazýváme dějiny světa po Kristu nebo náš život. Chováme se tak jako učedníci mezi Velkým pátkem a Velikonocemi: „... my jsme však doufali...“ Ach, my ještě doufáme tam, kde již došlo k tomu, v co my doufáme. Jsme ještě v očekávání výsledku boje, kde se ve skutečnosti již před očima – kdybychom měli oči víry – viditelně formuje triumfální průvod, kterým mají vstoupit

Přirozenost a dějiny jako Kristovo vítězství do věčného království Otce. Bědujeme, když nás jeho tvrdá ruka popadne a když do říše světla a nekonečné dálky svého Otce vrhne tmavou a úzkou branou i nás. Bědujeme a toto naše bědování nás usvědčuje, že důvěřujeme zasmušilému soumraku tohoto světa více než světlu Vzkříšeného. On se však nestará o naše ubohé fňukání. Bere nás s sebou: „Až se stane, co se již stalo, pak to pochopíte i vy!“

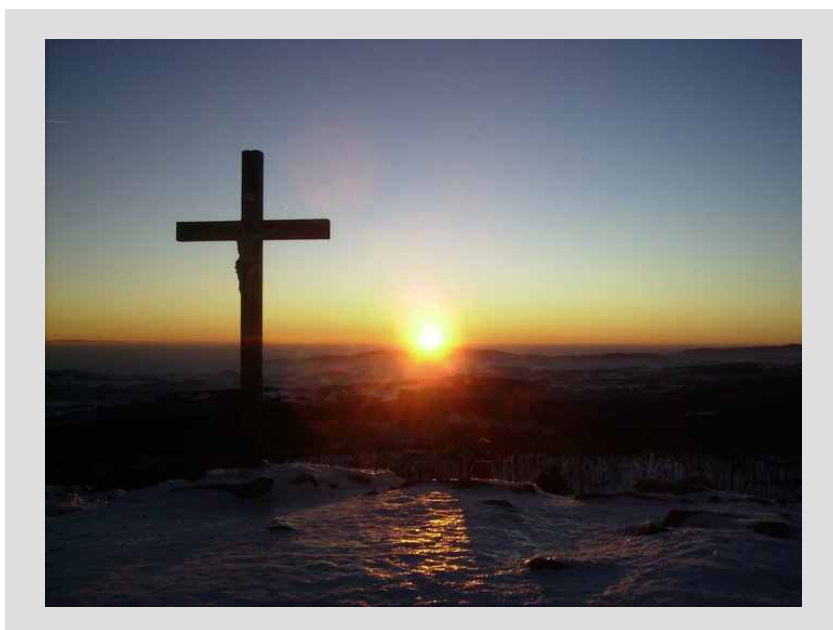
Sestoupil však Zmrtvýchvstalý i do toužebně čekajícího předpekli mého srdce, aby i tam zvěstoval vykoupení, aby i tam všechno proměnil? Kéž bych měl úplnou velikonoční víru, jež všechno ostatní přemáhá! Pak bych cítil, že bych vůbec neupadl, kdybych se vzdal svého křečovitého násilného strachu o sebe a o úspěch svého poslání; nebyl bych také vůbec zoufalý, kdybych si konečně zoufal nad sebou a svými silami. Pak bych náhle pocítil – jako zázrakem, který se denně musí obnovovat – že On je u mě. On, Zmrtvýchvstalý. Pak bych si uvědomil, že ho vůbec nemusím hledat teprve v nebi, protože ve mně žije a ve mně prožívá svůj návrat k Otci. Pak bych zakoušel, že já sám nežiji dostatečně plně (ačkoliv bych mohl) z již proměněného středu svého srdce, že já sám – nikoliv On – jsem si vzdálen. Kéž bych měl plnou velikonoční víru!

A proč bych ji neměl mít? Mám ji, protože jeho milost je ve mně, protože jsem pokřtěn a zasvěcen. Ve křtu jsem s ním zemřel a byl vzkříšen. Při svěcení jsem přijal jeho Ducha, abych vyzařoval velikonoční vítězství do jeho světa. Chci se proto zasadit o to, abych prožíval tuto víru. Každý den si chci nechat říci od Pavla (2 Tim 2, 8–11): „Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Ježíše Krista. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním (také) žít.“

Evangelium do kapsy zdarma pro hledající a potřebné

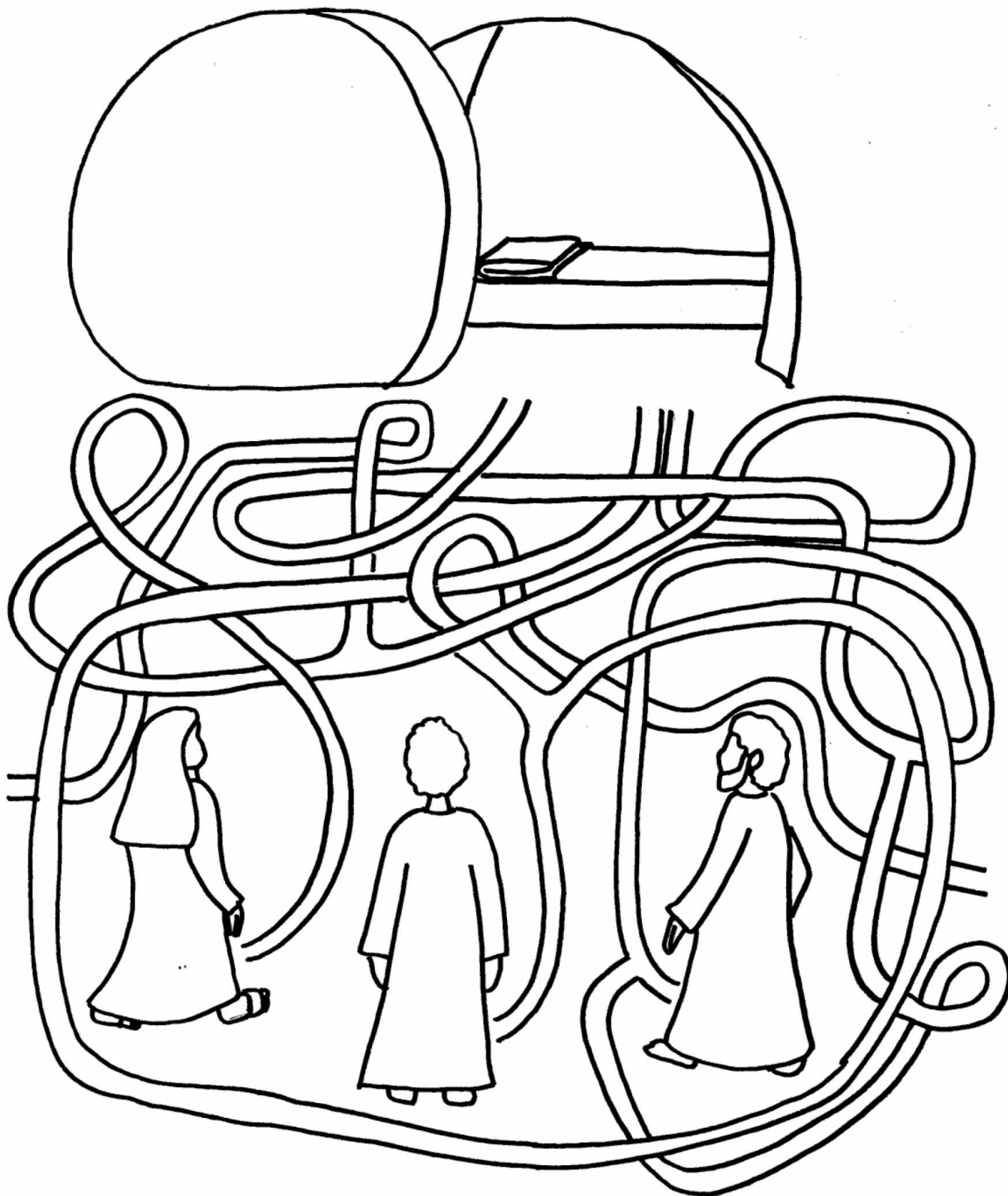
Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte. Paulínky tento biblický citát, který jim připomněl papež František, uvedly do praxe. Hledajícím, chudým a potřebným budou rozdávat Evangelium do kapsy. Více najdete na <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/evangelium-do-kapsy-zdarma-pro-hledajici-a-potrebne/>

Pamatuješ si ještě, kdo z Ježíšových přátel přišel ke hrobu? Pomůžeš jim nalézt cestu k otevřené hrobce?
Malá nápověda Jan 20,1-9

JUDIT 5.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
OBRÁZKY A TEXT K.S.

...PO ROZHOVORU SE STARŠÍMI SE JUDIT UCHÝLILA DO SAMOTY...

HOSPODINE, BOŽE MEHO OTCE, BOŽE MŮJ, VYSLYŠ MĚ!
HLE, MOC ASIŘANŮ SE ROZROSTLA. JSOU PYŠNÍ NA
SVÉ KONĚ A ZBROJ A NEPOZNALI, ŽE TY JSI HOSPODIN.
ROZBIJ SVOU MOCÍ JEJICH SÍLU A SVÝM HNĚVEM SRAZ
JEJICH PANSTVÍ! SEŠLI SVŮJ HNĚV NA JEJICH HLAVY,
DEJ MĚ, VDOVĚ, DO RUKOU SÍLU K TOMU CO ZAMÝŠLÍM

JUDIT PADLA NA TVÁŘ, POSYPALA SI HLAVU
POPELEM A ZAČALA SE HLASITĚ MODLIT...

!WAW!

Hmmm...

KDYŽ DOKONČILA JUDIT VŠECHNA SLOVA MODLITBY,
OMYLA SE A POMAZALA VZÁCNOU MASTÍ. UPRAVILA
SI VLASY, DALA NA HLAVU ČELENKU A OBLÉKLA SI
SVÁTEČNÍ ŠATY. VZALA SI VŠECHNY SVÉ ŠPERKY A
VELMI SE OZDOBILA, ABY PŘIVÁBILA OČI MUŽŮ.
TAKTO SE VYPRAVILA DO TÁBORA ASIŘANŮ, ABY
USKUTEČNILA SVOU LEST...

OH!

Uf!